

Бондаренко М.В.,
магістр, спеціальність «Облік і оподаткування»,
науковий керівник:
д.пед.н., професор Теловата М.Т.
Національна академія статистики, обліку та аудиту
(м. Київ)

ЕКОНОМІЧНЕ ПОНЯТТЯ «ВИТРАТИ НА ЗБУТ»

В сучасних умовах, щоб успішно функціонувати і вирішувати поставлені завдання, підприємствам уже недостатньо просто виробляти продукцію у максимально можливому обсязі, виконуючи власні плани; важливо цю продукцію успішно реалізувати. У зв'язку з цим, підвищення ефективності збуту продукції на товарних ринках, як найважливішої частини процесу товарообміну, є необхідною умовою подальшого розвитку підприємств. В умовах конкурентної боротьби виживає тільки те підприємство, яке зможе ефективно управляти витратами на збут, які займають значну питому вагу у складі витрат діяльності підприємства.

Діяльність будь-якого підприємства завжди пов'язана з певними витратами матеріальних, трудових, інформаційних, грошових та інших ресурсів на виготовлення, зберігання транспортування, сортування, пакування, фасування та реалізацію товарів. Сукупність всіх цих витрат і складає поточні витрати підприємства.

Ф.Ф.Бутинець, М.Д. Корінько, В.М.Пархоменко, В.П. Пантелєєв, І.І. Пилипенко, М.Т. Теловата, В.О. Шевчук у своїх працях при розгляді витрат визначають їх як загальноекономічну категорію, що характеризує використання різних речовин і сил природи в процесі господарювання. Відрізняють поняття витрат в бухгалтерському розумінні від витрат в економічному тлумаченні. Так, під економічними витратами розуміють «затрати втрачених можливостей», тобто суму грошей яку можна отримати при найбільш вигідному із всіх можливих альтернативних варіантів використання ресурсів. Таким чином, економічні витрати будь – якого ресурсу обраного для виробництва продукції дорівнюють його вартості при найкращому із всіх можливих варіантів використання. Поняття економічних витрат обумовлено обмеженістю ресурсів у порівнянні з кількістю варіантів їх використання. З бухгалтерської точки зору витрати – це тільки конкретні витрати ресурсів. Дане тлумачення базується на ресурсному розумінні природи господарства, не беручи до уваги інші аспекти.

Витрати на збут – це витрати, які виникають при реалізації продукції від виробника до споживача.

Витрати на збут обліковують на однойменному синтетичному рахунку 93. Планом рахунків до цього рахунку субрахунків не передбачено, тому кожне підприємство повинне самостійно обирати собі перелік субрахунків, а також аналітичних рахунків до кожного з них. Склад витрат на збут регламентується п. 19 П(С)БО 16 «Витрати», куди входить 12 позицій, починаючи від витрат пакувальних матеріалів для затарювання готової продукції на її складах і

закінчуючи іншими витратами, що пов'язані зі збутом продукції, товарів, робіт, послуг .

Класифікація витрат – це поділ витрат на класи на основі певних загальних ознак об'єктів і закономірних зв'язків між ними. При цьому чим більше виділено ознак класифікації, тим вищий його ступінь пізнання об'єктів.

Економічно обґрунтована класифікація витрат є важливою передумовою успішної організації планування, обліку, контролю, аналізу виробничих витрат, калькулювання собівартості продукції та ефективного управління витратами.

Враховуючи те, що поділ витрат спрямований на вирішення найрізноманітніших завдань управління, в літературі зустрічаються різноманітні групування видів витрат за ознаками їх класифікації. І найпоширенішою є класифікація витрат залежно від цілей управління за трьома напрямками, що представлено.

Змінні витрати – це витрати, що змінюються залежно від обсягу виробництва. Залежно від процентного зміни витрати поділяють на пропорційні і непропорційні. Пропорційні витрати змінюються прямо пропорційно стосовно зміни обсягу виробництва. Непропорційні витрати поділяються на прогресивні і дегресивні. Прогресивні витрати зростають більшими темпами, ніж обсяг. Дегресивні витрати зростають меншими темпами, ніж обсяг виробництва. Постійні витрати – це витрати, що залишаються незмінними зі зміною обсягу виробництва. Змішані витрати – це витрати, що містять елементи як змінних, так і постійних витрат.

Борщова В.Ю.,

магістр, спеціальність «Облік і оподаткування»,

науковий керівник:

д.е.н., проф. Пантелеєв В.П.,

Національна академія статистики, обліку та аудиту

(м. Київ)

МЕТОДИКА ТА ОРГАНІЗАЦІЯ ОБЛІКУ, АНАЛІЗУ ТА АУДИТУ РОЗРАХУНКІВ ПІДПРИЄМСТВА З ПОКУПЦЯМИ ТА ЗАМОВНИКАМИ

Процеси економічної інтеграції України в європейський економічний простір супроводжуються змінами в існуючому законодавстві та вимагають наближення національних стандартів бухгалтерського обліку до міжнародних. Про це свідчать останні зміни в підході до обліку довгострокової дебіторської заборгованості за товари, роботи послуги.

Наказом Міністерства фінансів України № 379 від 16.09.2019 року «Про затвердження Змін до деяких нормативно-правових актів Міністерства фінансів України з бухгалтерського обліку» (далі – Наказ) були внесені зміни до П(С)БО 10 «Дебіторська заборгованість».

Багато дискусій викликало питання дисконтування дебіторської заборгованості.

П(С)БО 10 «Дебіторська заборгованість» регулює відображення такого елемента у фінансовій звітності, як дебіторська заборгованість.